

PROCES VERBAL
Nr. 5
AL ADUNĂRII GENERALE A JUDECĂTORILOR
din data de 10.11.2011

ORDINE DE ZI, DEZBATERI ȘI HOTĂRÂRE:

I. Punerea în discuție a solicitării adresată președintelui Consiliului Superior al Magistraturii în vederea sesizării Curții Constituționale cu o cerere de soluționare a conflictului juridic de natură constituțională, dintre autoritatea judecătorească, pe de o parte și Președintele României, pe de altă parte.

In unanimitate, judecătorii Tribunalului Neamț au hotărât că discursul public al Președintelui României, Traian Băsescu, din data de 03 noiembrie 2011, de la reuniunea Comisiei de monitorizare a progreselor înregistrate de România în domeniul reformei sistemului judiciar și al luptei împotriva corupției, a vizat înfrângerea independenței puterii judecătorești, a principiului separației și echilibrului puterilor prin atacurile formulate direct, motiv pentru care sunt îndeplinite premisele legale sesizării instanței de contencios constituțional în conformitate cu dispozițiile art. 146 lit. e din Constituție.

Prevederile **art. 146 lit. e) din Constituție**, reglementează dreptul președintelui Consiliului Superior al Magistraturii de a sesiza Curtea Constituțională în vederea soluționării conflictelor juridice de natură constituțională dintre autoritățile publice. Comentariile doctrinare au statuat că: „*prin conflicte juridice de natură constituțională trebuie să se înțeleagă nu numai cele legate de interpretarea și aplicarea unor texte legale, ci și afectarea statutului constituțional al unei puteri sau alteia*”;

Judecătorii Tribunalului Neamț, prezenți la Adunarea Generală din data de 10.11.2011 au apreciat că, raportat la conținutul, finalitatea discursului susținut de șeful statului, există un conflict juridic de natură constituțională între autorități, fiind încălcate de către Președintele României mai multe dispoziții legale interne și internaționale și deci, nesocotite principii ale statului de drept, de natura celor expuse mai jos:

- Conform **art. 1 alin. (4) din Constituție**: „*Statul se organizează potrivit principiului separației și echilibrului puterilor - legislativă, executivă și judecătorească - în cadrul democrației constituționale.*”

- In temeiul dispozițiilor **art. 80 alin. (2) din Constituție**: „*Președintele României veghează la respectarea Constituției și la buna*

funcționare a autorităților publice. În acest scop, Președintele exercită funcția de mediere între puterile statului, precum și între stat și societate.”

- Potrivit **art. 124 alin. (3)**: *„Judecătorii sunt independenți și se supun numai legii.”*

- În conformitate cu dispozițiile **art. 133 alin. (1) din Constituție**, *„Consiliul Superior al Magistraturii este garantul independenței justiției.”*

- **Principiile fundamentale ale Națiunilor Unite privind independența judecătorilor**, adoptate de **Congresul al VII-lea al Națiunilor Unite**, desfășurat la Milano în anul 1985, și aprobate prin rezoluțiile **Adunării Generale nr. 40/32 din 29 noiembrie 1985 și nr. 40/146 din 13 decembrie 1985**, rețin că: *„Justiția se exercită la adăpostul oricărei intervenții nejustificate sau ingerințe, iar hotărârile judecătorești nu pot face obiect al revizuirii. Acest principiu nu aduce atingere dreptului puterii judecătorești de a proceda la revizuire [...] potrivit legii.”*

- **Carta Universală a Judecătorului**, aprobată de **Asociația Internațională a Judecătorilor la reuniunea Consiliului Central de la Taipei în anul 1999** prevede că: *„[...] Judecătorul, în calitate de deținător al unei funcții judecătorești, trebuie să fie capabil să își exercite competența judecătorească fără să fie supus presiunilor sociale, economice și politice [...].”*

- **Principiul 1 pct. 2 lit. d) din Recomandarea nr. R(94) 12 a Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei către statele membre cu privire la independența, eficiența și rolul judecătorilor**, stabilește că: *„Judecătorii trebuie să pronunțe deciziile în deplină independență și să poată acționa fără restricții și fără să fie obiectul influențelor, incitărilor, presiunilor, amenințărilor sau intervențiilor directe ori indirecte, din partea oricui, sau pentru orice motiv”*.

- **Art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale**, reglementează dreptul oricărei persoane: *„la judecarea în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege.”*

- Potrivit prevederilor **art. 146 lit. e) din Constituție**, **Curtea Constituțională**: *„soluționează conflictele juridice de natură constituțională dintre autoritățile publice, la cererea Președintelui României, a unuia dintre președinții celor două Camere, a primului-ministru sau a președintelui Consiliului Superior al Magistraturii”*.

În sprijinul cererii pe care o formulăm înțelegem să invocăm și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului care a statuat, în **cauza Sabou și Pârcălab contra României** și în **cauza Hrico contra Slovaciei** că: *„instanțele au nevoie, pentru a-și îndeplini în mod corespunzător atribuțiile, de încrederea opiniei publice, fiind deci necesar să fie protejate împotriva unor atacuri distructive lipsite de fundament”,* că orice persoană *„are dreptul la judecarea în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către*

o instanță independentă și imparțială, stabilită de lege”, adică de un tribunal, în sensul Convenției, independent și imparțial, precum și faptul că, „pentru ca un tribunal să poată fi considerat independent, trebuie să fie luați în considerare următorii factori: a) modul de desemnare și durata mandatului membrilor ce îl compun; b) existența unei protecții adecvate împotriva presiunilor exterioare; c) posibilitatea de a se verifica dacă el prezintă sau nu aparența de independență”, care înseamnă încrederea pe care instanțele de judecată trebuie să o inspire justițiabililor.

Elementele esențiale ale situației de fapt ce au condus la necesitatea formulării prezentei cereri adresată președintelui Consiliului Superior al Magistraturii sunt următoarele:

Președintele României, Traian Băsescu, participând în data de 3 noiembrie 2011 la Ministerul Justiției, la reuniunea Comisiei de monitorizare a progreselor înregistrate de România în domeniul reformei sistemului judiciar și al luptei împotriva corupției, a formulat în timpul discursului pe care l-a ținut cu această ocazie, afirmații defăimătoare la adresa justiției și a magistraților, referindu-se la independența lor față de lege și la modul defectuos în care sunt instrumentate cauzele și sunt pronunțate unele hotărâri judecătorești.

Declarația publică este de natură să genereze un dezechilibru între puterile statului, un blocaj instituțional și, totodată un puternic impact negativ asupra opiniei publice interne și internaționale.

Dintre afirmațiile defăimătoare formulate prin discursul menționat mai sus reținem cu titlu exemplificativ următoarele:

- „... modul cum a acționat justiția - și când spun justiție mă refer la întregul sistem, nu neapărat la judecători sau procurori, sau chiar polițiști -, modul cum a funcționat sistemul la noi ne-a ținut în afara Spațiului Schengen, chiar dacă nedrept...”

- „Știți că există obiceiul celor care pierd licitații să se ducă în instanțe și, de pe locul șase, doamna, domnul judecător să îl scoată câștigător - sau de pe locul doi sau trei.”

- „Deci, și justiția trebuie să înțeleagă că nu se poate substitui la nesfârșit Executivului... Oameni buni, nu puteți fi de toate: și Legislativ, și Executiv și Justiție.”

- „Așteptăm în curând ca magistrații să ne spună pe cine punem și la SRI și, poate mâine-poimâine, prin hotărâri judecătorești, veți stabili și cine este Președintele României. Deci, atenție la echilibrul puterilor în stat.”

- „Spre exemplu, prin acte normative legale prin care Guvernul și-a asumat răspundere..., s-au luat unele măsuri care vizau reducerea veniturilor salariaților de la stat în baza, deci, a unor legi care au trecut prin toate procedurile spre a fi legi obligatorii și pentru magistrați. Rezultatul, instanțele au hotărât împotriva legilor prin care România a încercat să treacă cu daune cât mai mici prin perioada de criză.”

- „... Spuneți-ne și sursa de finanțare. ... Dacă dăm o interpretare corectă, hotărârile judecătorești sunt cu putere de lege, cine inițiază o lege, cine adoptă o lege care vizează afectarea bugetului de stat trebuie să spună și sursa de finanțare a proiectului pe care l-a propus. Spuneți-ne, cei din justiție, care este sursa de finanțare a hotărârilor judecătorești.”

- „Legile fie că sunt asumate prin răspunderea Guvernului, fie că sunt trecute prin Parlament, după ce au primit și girul Curții Constituționale sunt legi și pentru judecători, judecătorii trebuie să le aplice.”

- „... deci judecătorii își autoîncarcă agenda pentru ședința următoare, pentru că nu judecă. Amână, amână continuu și atunci sigur că ajungi la o sută și ceva de dosare, când practica este să amâni și să nu judeci. Vă rog, Inspecția de la CSM, aș fi curios să am un astfel de punct de vedere. ... Adică judecătorul poate continua anchetarea cazului chiar în timpul procesului. Poate nu folosesc cei mai corecți termeni. ...În timpul procesului, judecătorul mai poate cere probe, care trebuie completate. Cum se numește tehnic treaba asta? Administrarea de probe suplimentare, da...”

- „...al doilea contract în care nu putem utiliza banii europeni, deși proiectul a fost pe bani europeni, iar asta m-a făcut să o leg și cu voluntarismul justiției, care spune **„nu, domnule ministru de Interne, nu domnule ministru, nu-l schimb pe directorul acela sau pe acel inspector șef”**.

- „Eu spun că dacă acum am aplica hotărârile judecătorești de plată salarii, România ar intra într-un derapaj macroeconomic uriaș. Are vreo responsabilitate justiția pentru asta?”

- „Poate să fie independentă justiția, în deciziile ei, de realități; de lege și de realități? Cum putem pune în aplicare hotărârile judecătorești imposibile, ca cea de a plăti nouă miliarde de lei noi, prin amendarea, practic, în instanță, a unor legi asumate de Guvern, trecute prin Curtea Constituțională?”

- „...hotărâri care sunt o misiune imposibilă pentru Guvern, n-are cum să le pună în aplicare - dar, cât de des ne vom întâlni, de acum, cu astfel de situații, în care hotărârile judecătorești nu pot fi puse în aplicare.”

Prin declarația publică din data de 03 noiembrie 2011, Președintele României a adus atingere independenței puterii judecătorești, generând o stare de confuzie și de tensiuni, împrejurări ce au condus la apariția unui conflict de natură juridică, deoarece prin substanța discursului s-a recomandat pentru un anumit gen de litigii, în mod deschis, pronunțarea unor anumite soluții, altele fiind tratate cu dispreț, situație ce conduce la împiedicarea îndeplinirii normale a atribuțiilor constituționale ce revin instanțelor judecătorești.

Pierderea încrederii în justiție și în actul final al acesteia – hotărârea judecătorească – este în măsură să conducă la un adevărat haos social, în sensul că, pe viitor, cetățenii nu vor mai apela la justiție întrucât așa cum a susținut șeful statului, demersurile lor, în anumite situații, rămân fără nicio finalitate.

Prin poziția adoptată și conținutul discursului rezultă că, Președintele României susține ideea aducerii la îndeplinire în mod selectiv a hotărârilor judecătorești. Declarațiile sale privitoare la justiție nu pot fi considerate simple opinii politice, expresie a exercitării libertății de exprimare, garantată de Constituție, pentru că acestea sunt în măsură să conducă la producerea unor efecte juridice negative, cu implicații majore asupra întregii societăți.

Afirmațiile titularului unui mandat de demnitate publică, așa cum este și Președintele României, referitoare la alte autorități publice, atunci când depășesc limita libertății de exprimare, îmbracă forma unui conflict juridic între autoritățile publice.

Părerile sau propunerile șefului statului privind modul cum acționează, sau ar trebui să acționeze o anumită autoritate publică ori structurile acesteia, chiar dacă aparent lăsă impresia unor critici, au declanșat în situația de față un blocaj instituțional întrucât, pot fi urmate de inacțiuni de natură să împiedice îndeplinirea atribuțiilor constituționale de către puterea judecătorească.

Acest blocaj se realizează fie prin refuzul respectării unor hotărâri judecătorești, pronunțate în cauze ce vizează soluționarea unor cereri înregistrate pe rolul instanțelor pentru recuperarea unor drepturi (ex. drepturi salariale), fie prin imposibilitatea garantării dreptului la un proces echitabil tuturor cetățenilor, prin îngrădirea accesului la un tribunal independent (ex. comentariile referitoare la modalitatea în care sunt pronunțate hotărârile ce privesc contestațiile formulate împotriva licitațiilor publice).

Părerile și propunerile enunțate nu au fost de natură să rămână doar în sfera libertății de exprimare a opiniilor politice pentru că, nu a fost aleasă o formă adecvată de exprimare astfel încât, așa-zisele critici pe care le-a făcut Președintele României, la adresa puterii judecătorești, să nu constituie elemente în măsură să conducă la generarea unui conflict juridic de natură constituțională.

Mai mult decât atât, se cuvine să se țină seama de rolul deosebit ce revine puterii judecătorești în societate și de valoarea fundamentală a statului de drept. În acțiunea sa, justiția are nevoie de încrederea cetățenilor, iar pentru a atinge acest obiectiv apare ca necesară protejarea ei împotriva unor atacuri distructive, lipsite de fundament, mai ales că magistrații sunt ținuti la obligația de rezervă, care-i împiedică să reacționeze într-o anumită situație (**Cazul Prager și Oberschlick împotriva Austriei - 1995**).

Nu se poate reține că ar fi fost vizată autoritatea judecătorească în ansamblu, ca una dintre puterile statului, așa cum s-a susținut, întrucât au fost nominalizate în mod clar unele dintre instanțele judecătorești (ex. Giurgiu) sau unii dintre judecători, ca reprezentanți ai acestei puteri (ex. acei care au pronunțat hotărâri favorabile în situația drepturilor reduse cetățenilor prin emiterea de către Guvern a unor acte normative prin procedura asumării de răspundere).

Libertatea de exprimare și desigur critica sunt indispensabile democrației constituționale, însă ele trebuie să fie realizate în anumite limite, cu respectarea statului de drept, chiar și atunci când se exprimă o atitudine fermă.

Intrucât independența puterii judecătorești este garantată prin Constituție, este imperios necesar să existe o protejare efectivă, în sens constituțional, a magistraților împotriva atacurilor și denigrărilor de orice natură ar fi ele. Se întâmplă acest lucru în condițiile în care aceștia, sunt de cele mai multe ori lipsiți de orice drept de replică în legătură cu activitatea lor de restabilire a ordinii juridice, motiv pentru care se impune ca ei să poată conta, în îndeplinirea atribuțiilor pe care le au, pe obiectivitatea celorlalte puteri ale statului, ori pe lipsa de părtinire a șefului statului.

Funcția de mediere între puterile statului, precum și între stat și societate, prevăzută de **art. 80 alin. (2) teza a doua din Constituție**, impune imparțialitate din partea Președintelui României, fără a exclude posibilitatea exprimării opiniei sale privind modul optim de soluționare a divergențelor apărute.

Cu toate acestea conduita Președintelui României a generat o stare conflictuală în interiorul autorităților publice și între autoritățile publice, la care se adaugă îndemnul său explicit de a nu aduce la îndeplinire anumite hotărâri judecătorești, ceea ce reprezintă atitudini contrare literei și spiritului Constituției, care nu pot rămâne nesancționate.

Mai mult decât atât, afirmațiile și îndemnurile Președintelui României privind modalitatea în care este derulată procedura judiciară, ori ar trebui să se desfășoare, reprezintă o ingerință inadmisibilă în activitatea și funcționarea justiției, comportamentul său fiind unul reprobabil.

În concluzie, adresăm președintele Consiliului Superior al Magistraturii solicitarea de a înainta o cerere Curții Constituționale prin intermediul căreia să se constate existența conflictului juridic de natură constituțională dintre autoritatea judecătorească, pe de o parte și Președintele României, pe de altă parte, urmând a se dispune de instanța de contencios constituțional și măsurile susceptibile de executare pe care le va socoti necesare în vederea restabilirii ordinii constituționale.

II. Punerea în discuție a necesității revenirii asupra solicitării adresate Consiliului Superior al Magistraturii prin Hotărârea Adunării Generale nr.3 din data de 03.10.2011 cu privire la toate problemele supuse dezbaterii în acea adunare generală.

În unanimitate, magistrații Tribunalului Neamț au apreciat că se impune a se reveni cu o altă cerere, adresată nominal tuturor membrilor C.S.M. privind problemele ce au fost înaintate deja Consiliului încă din data de 07.10.2011, întrucât acestea nu au fost puse în discuția Plenului, pe ordinea de zi, așa cum s-a solicitat de către colectivul instanței, prin hotărârea menționată mai sus și anume:

„1) Punerea în discuție a proiectului de lege inițiat de Ministerul Justiției, pentru modificarea și completarea Legii nr. 303/2004 și a Legii nr. 317/2004, cu observațiile formulate de Asociația Magistraților din România și exprimarea unui punct de vedere în acest sens.

Din analiza comparativă a proiectelor de lege pentru modificarea Legii nr. 303/2004 și a Legii nr. 317/2004, fundamentate în principal pe răspunderea magistraților, pentru care a fost dat de Consiliul Superior al Magistraturii un acord condiționat, se constată următoarele:

Actualul proiect pentru modificarea și completarea Legii nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, dar și cel al Legii nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, încalcă principiul independenței puterii judecătorești, întrucât supune administrativ magistrații și activitatea lor de judecată - prin intermediul unui așa-zis organism autonom, cu personalitate juridică, organizat la nivel național - unor verificări asemănătoare celor exercitate de instanțele de control judiciar. Astfel, deși se dorește o întărire a capacității inspecției judiciare, care - formal - beneficiază de independență, în realitate, întreaga activitate desfășurată de inspectori este supusă controlului titularilor acțiunii disciplinare, titulari care, în funcție de soluția pronunțată, pot solicita, atunci când nu sunt de acord cu rezultatul verificărilor, fie completarea acestora fie începerea cercetării disciplinare.

În consecință, titularii acțiunii disciplinare, respectiv ministrul de justiție - în calitate sa de exponent al puterii executive, procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție dar și președintele Inaltei Curți de Casație și Justiție, vor controla activitatea inspecției judiciare pe care, după caz, o vor confirma sau dimpotrivă infirma, dându-i sarcini precise.

Este de neacceptat ca unul dintre reprezentanții altei puteri, așa cum este situația ministrului de justiție, să formuleze chiar și numai recomandări cu privire la activitatea altei puteri, intervenția sa fermă, prin instituirea unor posibilități de cenzură, reprezentând o evidentă imixtiune în ceea ce privește independența autorității inspecției judiciare. Mai mult decât atât, un alt titular al acțiunii disciplinare este președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, în condițiile în care judecătorii din cadrul acestei instanțe se pronunță irevocabil în cauzele disciplinare ale magistraților, împrejurare care nu este de natură să asigure toate garanțiile de obiectivitate ale desfășurării procedurii disciplinare și ale finalizării ei.

Extinderea noțiunii de „rea-credință” și „gravă neglijență” prin includerea în sfera acestora și a normelor de drept material și procesual, va da posibilitatea inspecției judiciare - care pentru considerentele de mai înainte va deveni un instrument al celorlalte puteri - de a interveni concret în actul de justiție, în modalitatea sa de înfăptuire.

In unanimitate judecătorii Tribunalului Neamț au apreciat că este încălcată independența judecătorului și din acest motiv se impun următoarele:

a) adresarea către CSM a solicitării de a comunica forma proiectului care a fost analizat și avizat condiționat;

b) adresarea către CSM a solicitării de comunicare a sintezei, discuțiilor care au stat la baza emiterii avizului condiționat;

c) având în vedere rolul Consiliului Superior al Magistraturii de garant al independenței justiției și, deoarece nu este reglementată legal instituția avizului condiționat, se solicită comunicarea demersurilor periodice, pe care acest organism le realizează în concret, pentru urmărirea procedurii în Parlament, în cadrul adoptării de către legislativ a proiectului.

2) Punerea în discuție a lipsei de diligență și interes manifestată de membrii Consiliul Superior al Magistraturii, contrar afirmațiilor enunțate în timpul campaniei pentru alegerile din anul 2010, privind transferarea atribuțiilor referitoare la administrarea bugetului de la Ministerul Justiției către Înalta Curte de Casație și Justiție.

Se constată că nu a fost inițiată/demarată nicio procedură pentru transferarea atribuțiilor referitoare la administrarea bugetului de la Ministerul Justiției către Înalta Curte de Casație și Justiție, deși unul dintre obiectivele din proiectele asumate de membrii CSM, la momentul depunerii candidaturilor, a fost tocmai angajamentul de a întreprinde toate măsurile necesare pentru administrarea bugetului justiției de către Înalta Curte de Casație și Justiție. În plus, judecătorii Tribunalului Neamț au subliniat faptul că, într-o situație asemănătoare, caracterizată prin lipsa oricărei inițiative de refacere a bugetului instanțelor, se află și problema taxelor judiciare de timbru.

În acest condiții, pentru a fi posibilă analiza activităților întreprinse și îndeplinirea condiționalităților mandatului acordat de judecători în procedura alegerilor, în unanimitate, judecătorii Tribunalului Neamț au hotărât să solicite Consiliului Superior al Magistraturii comunicarea demersurile concrete inițiate și, de asemenea, să precizeze care au fost argumentele/motivele pentru care s-a renunțat la susținerea acestui deziderat, în măsura în care o astfel de renunțare efectivă este asumată de toți membrii CSM.

3) Identificarea demersurilor concrete realizate de Consiliul Superior al Magistraturii, în calitate sa de garant al independenței magistraților, în executarea de către statul român a titlurilor definitive și irevocabile privind drepturile dobândite de personalul din sistemul judiciar, exceptând poziția deja cunoscută, formulată prin adresa nr. 2080/TJ/1679/SIJ/2011 înaintată instanțelor în cursul lunii august.

În ceea ce privește rolul Consiliului Superior al Magistraturii în determinarea Ministerului Justiției de a achita drepturile salariale cuvenite personalului din justiție, magistrații Tribunalului Neamț rețin faptul că a existat o inacțiunea cu un vădit caracter continuu pe această problemă. Astfel, acest organism nu numai că nu a inițiat nicio formă de acțiune, dimpotrivă, a dat curs unei solicitări a Ministerului Justiției cu un evident caracter de amenințare și intimidare la adresa judecătorilor care au inițiat forme de executare silită, și în special, a conducerii instanțelor care, în calitate de creditori ai statului, au formulat la rândul lor cereri având un astfel de obiect.

În unanimitate s-a considerat că se impune adresarea unei solicitări de explicare a poziției adoptate pe această problemă, dacă prin aceste măsuri

(respectiv ralierea la punctul de vedere exprimat de Ministerul Justiției) Consiliul apreciază că și-a îndeplinit rolul de garant al independenței justiției în raport de puterea executivă. De asemenea, să comunice dacă, a fost solicitată recent de la Consiliul Superior al Magistraturii exprimarea avizului pe vreun proiect de act normativ de reeșalonare până în anul 2016 a achitării sumelor datorate personalului din justiție, deja eșalonate prin O.U.G. nr. 71/2009 și O.U.G. nr. 45/2010.

4) Intrucât Consiliul Superior al Magistraturii, în componența actuală, militează în mod special pentru reformarea sistemului judiciar prin însușirea și aplicarea principiilor de integritate, magistrații Tribunalului Neamț solicită acestui organism exprimarea unui punct de vedere ferm în cadrul unei ședințe de plen, față de conduita membrilor CSM, judecător Neculai Horațius Dumbravă și judecător Cristi Vasilică Danileț, participanți la așa-zisa întâlnire informală de la restaurantul Home, cu reprezentanții presei, în data de 22.09.2011, întâlnire confirmată prin comunicatul emis de Cabinetul Președintelui Consiliului, sub nr. 2/24276/1154/23.09.2011, din perspectiva îndeplinirii exigențelor de integritate.

Formularea unei poziții clare pe această problemă se impune și mai mult în condițiile în care, un astfel de comportament, ajuns în atenția opiniei publice, nu este unul singular, iar din conținutul răspunsului menționat mai sus rezultă faptul că, deși întâlnirea nu a fost una privată, scopul declarat de președintele Consiliului fiind acela de „a afla opinia jurnaliștilor cu privire la activitatea pe care o desfășoară și cum ar putea fi îmbunătățită comunicarea cu mass-media”, locul desfășurării a fost unul total impropriu, fără nicio dimensiune a oficialității.

În condițiile în care, în proiectul de lege privind modificarea dispozițiilor referitoare la răspunderea disciplinară, Consiliul Superior al Magistraturii are dreptul constatării îndeplinirii de către judecători a condiției de bună reputație, cu 16 voturi pentru, membrii adunării generale au considerat necesară formularea unei poziții a Consiliului Superior al Magistraturii în ceea ce-i privește pe cei doi membri, privitor la respectarea principiilor de integritate.

5) Solicitarea unui punct de vedere de la Consiliul Superior al Magistraturii cu privire la consecințele generate de aplicarea Hotărârii Guvernului S.559/01.06.2011 și impactul negativ asupra statutului personalului din justiție, pe care-l presupune condiționarea desfășurării activității profesionale de acesta, prin necesitatea eliberării nominale a autorizațiilor ORNISS, autorizații echivalente prin chiar conținutul lor cu angajamente de colaborare cu securitatea.

Astfel, în lumina noilor prevederi legale apare ca fiind imposibilă desfășurarea profesiei de judecători și de personalul auxiliar din instanțe, care, în virtutea activităților specifice, gestionează, manipulează ori arhivează documente

încadrate prin actul normativ menționat în clasa secretelor de stat cu nivel de secretizare strict secret, în absența deținerii de autorizații ORNISS.

Se invocă în mod neadevărat acest aspect, în condițiile în care, pentru magistrați și personalul auxiliar există deja reglementări stricte referitoare la obligația de confidențialitate, fiind menționate exact și sancțiunile ce se pot aplica în caz de nerespectare a obligației, cuprinse în prevederile speciale din Legea nr. 303/2004 și Legea nr. 567/2004, coroborate cu dispozițiile din Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor, dar și din cel al personalului auxiliar.

Pe plan internațional, obligația de confidențialitate este reținută în principiile fundamentale adoptate la Congresul al VII-lea al Națiunilor Unite privind prevenirea criminalității și tratamentul infractorilor, desfășurat la Milano în anul 1985, aprobate ulterior prin Rezoluțiile O.N.U. nr. 40/32/29.11.1985 și 40/146/13.12.1985.

Față de cele menționate, includerea în lista documentelor secrete de stat, cu nivelul de secretizare strict secret, a unor înscrisuri necesare soluționării dosarelor înregistrate pe rolul instanțelor, mai ales în materie penală, în lipsa certificatului ORNISS, pentru a cărui obținere se derulează formalități identice celor utilizate în cazul persoanelor care se „angajează” să devină colaboratori ai securității, ori a altor structuri/servicii asemănătoare, **reprezintă un grav atentat la statutul magistraților**. Astfel, completarea **anexei nr. 15 din H.G. nr. 585/2002**, parte a procedurii prealabile necesare obținerii certificatului, este un exemplu negativ prin mențiunile de amănunt pe care le cuprinde - a căror utilitate este de neînțeles în ce-l privește pe magistratul chemat să soluționeze cauza, raportat la care numai criteriul profesional poate avea importanță - dar mai ales prin conținutul declarației de la sfârșit, a cărui finalitate poate primi nenumărate interpretări.

În acest context, judecătorii Tribunalului Neamț nu înțeleg care mai e sensul legilor speciale ce le guvernează activitatea, în materie de obligație de confidențialitate, respectiv a dispozițiile art. 7, art. 10 și art. 99 lit. d din Legea nr. 303/2004, ori a prevederilor art. 15 din Codul deontologic.

Într-o situație similară cu magistrații se găsește și personalul auxiliar al instanțelor, care, deși are stabilită imperativ obligația de confidențialitate profesională prin reglementări speciale, respectiv art. 4, art. 78 din Legea nr. 567/2004 sau art. 9 din Codul deontologic aprobat prin H.G. nr. 145/2005, trebuie să dețină certificat de securitate, respectiv ORNISS, pentru a avea acces la documentele ce intră în categoria celor aflate sub incidența H.G. S. nr. 559/2011.

Pe lângă aceste reglementări speciale, care privesc în mod direct persoanele implicate în înfăptuirea actului de justiție, amintim și pe cele cuprinse în alte acte normative speciale ce reglementează în detaliu toată procedura de includere a martorilor în programul de protecție, respectiv Legea nr. 682/2002 unde, în dispozițiile finale, art. 20 încredințează în mod expres: „*Fapta de a divulga cu*

intenție identitatea reală, domiciliul ori reședința martorului protejat, precum și alte informații care pot duce la identificarea acestuia, dacă sunt de natură să pună în pericol viața, integritatea corporală sau sănătatea martorului protejat...” aceasta fiind pedepsită cu închisoare de la 1 la 5 ani, iar în situația când a fost săvârșită de o persoană care a luat cunoștință de aceste date în exercitarea atribuțiilor sale de serviciu, cu închisoare de la 5 la 10 ani. De asemenea, Codul de procedură penală, cuprinde în art. 86¹ – art. 86⁵, prevederi speciale referitoare la modalitatea de păstrare în condiții de strictă confidențialitate, a datelor menționate în declarațiile martorilor cu identitate protejată, atât în cursul urmăririi penale cât și în timpul judecății.

Deși obținerea certificatelor ORNISS se realizează la cerere, împrejurare ce ar trebui să conducă la înțelegerea caracterului facultativ al acestora, atunci când realizarea actului de justiție va fi condiționată de eliberarea lor, pentru un anumit gen de cauze, acesta se va împlăni în mod selectiv, numai de către judecătorii ce dețin astfel de certificate.

Mai mult decât atât, dacă s-ar accepta posibilitatea participării numai a unora dintre magistrați la activitatea de judecare a cauzelor ce cuprind referiri la documente, fapte și persoane care intră sub incidența H.G. S.559/01.06.2011, s-ar ajunge la încălcarea principiul repartizării aleatorii, întrucât acestea vor putea fi repartizate numai judecătorilor care dețin certificate ORNISS.

Față de cele arătate mai sus, aspectele puse în discuție reprezintă o problemă deosebit de importantă prin consecințele pe care le generează, motiv pentru care **magistrații Tribunalului Neamț solicită exprimarea unui punct de vedere neechivoc de Consiliul Superior al Magistraturii, privind obligativitatea solicitării și obținerii de certificate ORNISS de întreg personalul instanțelor în vederea îndeplinirii atribuțiilor de serviciu, ori dimpotrivă.**

III. Deși nu a fost trecută pe ordinea de zi, în unanimitate, magistrații Tribunalului Neamț, au apreciat că **se impune a fi reținută și o altă cerere adresată Consiliului Superior al Magistraturii prin intermediul căreia se va solicita acestui organism comunicarea demersurilor complete realizate în vederea înlăturării tuturor inechităților din sistem, respectiv și a celor referitoare la modalitatea de promovare în funcție a procurorilor D.I.I.C.O.T. și D.N.A. realizată de asemenea prin interviu, având în vedere interesul manifestat pentru promovarea la Inalta Curte de Casație și Justiție.**

Precizăm că pentru ambele structuri se eludează dispozițiile legale referitoare la promovarea în funcție, fiind nesocotite principiile statului de drept, dar și garanțiile textelor de lege pe care le enunțăm mai jos, după cum urmează:

Legea de organizare judiciară, atunci când vorbește despre **promovarea magistraților** în funcții de execuție sau despre numirea lor în funcții de conducere, cu respectarea anumitor condiții profesionale și de vechime, ori nivel al instanței, dispune că acest lucru se realizează doar prin „... concurs organizat la nivel național, în limita posturilor vacante existente...” (art. 43 alin. 1) sau

„...numai prin concurs sau examen organizat, ori de câte ori este necesar...”
(art. 48 alin. 1).

În realitate, **regula concursului ori a examenului, care reprezintă un criteriu obiectiv, este nesocotită prin instituirea unor excepții nejustificate. În prezența unor reguli clare ce pot garanta transparența, au apărut pe lângă lege, situații care nu-și găsesc justificarea și care nu se doresc rezolvate în niciun mod.**

Prin urmare, în favoarea unor categorii limitate de magistrați, fără o argumentare care să poată reprezenta un fundament în înlăturarea procedurilor aplicabile majorității, a fost inventat procedeul **interviului**, atunci când este vorba de promovarea în funcție a procurorilor DIICOT și DNA.

Mai mult decât atât, în cazul procurorilor din cadrul structurilor DIICOT și DNA a fost eliminat în mod privilegiat și criteriul **vechimei minime**, necesar promovării la Parchetul de pe lângă ICCJ, în condițiile în care art. 44 alin. 1 lit. C din Legea nr. 303/2004, stabilește o vechime minimă, de cel puțin 8 ani pentru accesul la nivelul acestui parchet. Cei care ajung în structurile DIICOT și DNA, indiferent de gradul profesional dobândit anterior, au nevoie de o vechime în profesie de numai 6 ani, pentru aceștia nefiind valabilă nici dispoziția obligatorie aplicabilă celorlalți magistrați, de a promova din treaptă în treaptă.

Astfel, procurorii din cele două structuri sunt numiți prin **ordin** al procurorului general al Parchetului de pe lângă ICCJ, respectiv al procurorului general al DNA (conform art. 75 alin. 3 și art. 87 alin. 1 din Legea nr. 304/2004 republicată), în baza unui **simplu interviu**. Se întâmplă acest lucru chiar în condițiile în care nu toți procurorii DNA și DIICOT funcționează în aparatul propriu al Parchetului de pe lângă ICCJ, majoritatea desfășurându-și activitatea în structurile teritoriale, analoge celorlalte instanțe și parchete.

Având în vedere intenția declarată în mod clar, de nenumărate ori, referitoare la înlăturarea tuturor inechităților din sistem, ca o condiție principală de reformare a sistemului, judecătorii Tribunalului Neamț solicită Consiliului Superior al Magistraturii indicarea în concret a măsurilor, demersurilor realizate pentru consolidarea statutului magistraților și în sensul celor reținute mai înainte.

Atitudinea de indiferență adoptată în ceea ce ne privește, raportat la problemele pe care le-am mai pus odată în discuția instituției din care faceți parte, ne determină să vă aducem la cunoștință faptul că, în situația în care solicitarea noastră rămâne fără nicio finalitate, într-un termen rezonabil, colectivul de judecători de la Tribunalul Neamț vor lua în discuție imediat declanșarea procedurii de revocare a membrilor C.S.M. care provin de la acest tip de instanță.